

Varlıkla Yokluğun Dansı

– AYDIN UZKAN · 21 Mart 2026

Ruhun dehlizlerinde yankılanan o kadim soru, bazen en keskin vedalardan daha ağır oturur insanın göğsüne. Kendi varlığını bir başkasının aynasında teyit ettirmeye çalışırken, o aynanın aslında çoktan kırıldığını ve sadece kesiklerle dolu bir yansıma sunduğunu fark etmek, uyanışın ilk sancısıdır. Değer görmediğin bir iklimde çiçek açmaya çalışmak, kumun susuzluğunu dindirmeye çabalamak gibidir, beyhude ve tüketici.

Değer, pazarlık masasında kazanılan bir meta değil, bir kalbin doğal rayhasıdır. Eğer o koku senin semalarına ulaşmıyorsa, rüzgarın yönünü değiştirmenin vakti çoktan geçmiştir. Sensizlik, hak etmeyene verilecek en zarif ve en mutlak cezadır, çünkü bazen yokluğun, varlığın anlatamadığı her şeyi bir çığlık gibi haykırır.

Kendi değerini bir başkasının lütfuna emanet etmek, anahtarını yabancıya verdiği bir zindanda hapis kalmaktır. Oysa kapı hiçbir zaman kilitli değildi, sadece eşikte durup içeriye bir ışık hüzmelerinin sızmasını bekledin. Şimdi o eşikten atlayıp, ardındaki kapıyı sessizce ama kararlılıkla kapatma vaktidir.

Bir insanın hayatındaki yerini, sadece oradan çekilerek anlayabilirsin. Eğer yokluğun bir boşluk yaratmıyorsa, varlığın zaten bir kalabalıkta kaybolmuş demektir. Bu yüzden, kendi kutsal yalnızlığına çekilmek, bir mağlubiyet değil; aksine, ruhun kendi krallığını yeniden ilan etmesidir.

Zamanın kadim dokusunda, birine "yokluğunu" hediye etmek, aslında ona verilmiş en büyük derstir. Ruhun, o sağır kulaklara fısıldamaktan yorulduğu noktada, kelimeleri geri çekip yerine uçsuz bucaksız bir sükutu yerleştirmek, bir vazgeçiş değil, bir varoluş hamlesidir.

Sen kendi kıyına çekildiğinde, o kıyıda derman arayanların dalgaları boşluğa çarpacak, senin ışığınla aydınlanan o loş sokaklar, kendi karanlığının soğuk gerçeğiyle ilk kez baş başa kalacaktır. Sensizliğe mahkum edilen kişi, aslında senin lütfunla aydınlanan bir dünyadan kendi karanlığına sürgün edilmiştir. Bir başkasının mahrumiyeti, senin en büyük hürriyetindir. Sensizliğe mahkum edilen o kişi, aslında senin

lütfunla örülen o ipek kozanın dışına itilmiştir. Sen, kendi bahçende açan narin bir çiçekken, o çorak topraklarda senin kokunu aramaya devam etsin; oysa sen çoktan rüzgarın sırtına binip, değerinin kıymet bulacağı uzak iklimlere, kendi hakikatine hicret etmişsindir.

Güneş, ona bakmayan gözler için doğmaktan vazgeçmez ama o gözlerin karanlığını da zorla aydınlatmaz. Sen kendi ışığının efendisi olmaya karar verdiğinde, kimin o ışıpta ısınmaya layık olduğu da kendiliğinden aşikar olacaktır.

Artık veda etme vakti değil, varlığını sadece hak eden topraklar için saklama vaktidir. Değer vermeyeni sensizliğin o ağır sessizliğine terk etmek, kendine olan en büyük borcunu ödemektir.